

но; рѣчта му, както обикновено, порѣсена съ много смѣхории и остроумия, и макаръ че моето стѣснение сѣ още не минаваше, той по едно врѣме извади коректури отъ сбирката »На острова на блаженитѣ«, която по това врѣме се печаташе и поиска да прочете нѣкои стихове.

И тѣзи именно минути — не, той чете около единъ часъ — се врѣзоха въ памятьта ми дълбоко.

Той седѣше почти неподвижно прѣдъ бюрото си, азъ бѣхъ срѣщу него. Имаше още двама приятели.

Прѣзъ всичкото врѣме азъ го наблюдавахъ и поглѣщахъ куплетитѣ отъ устата му.

Той четеше живо, съ тонъ, съ чувство.

Той чете стиховетѣ на Боре Вихоръ, на Видуль Фингаръ, на Китанъ Дождъ, епитафиитѣ на Витанъ Габъръ.

Пенчо за извѣстно врѣме не бѣше се явявалъ съ нови стихове. Право да си кажа, азъ си мислѣхъ, че той вече си отива.

Но когато той зачете —

Умрѣха тѣ всички за родния край...
Кждѣ имъ е гробътъ днесъ никой

не знай —
Днесъ никой не знай!

— Когато прочете наивната и проста пѣсень за бача ви Кира и пѣсеньта за самоубиеца —

Нѣкой каза: той е лудъ!

Святъ е! — други отговори —

азъ трѣпнѣхъ на стола си, въртѣхъ се безпокойно, и трогнатъ до сълзи — вие ще помислите, че може би прѣувеличавамъ, но кълна ви се че бѣше така — трогнатъ до сълзи, искаше ми се да прѣгърна тоя човѣкъ.